

**Odpowiedź na Boże wezwanie
i być narzędziem związanym z dyspensacją – Jego zwycięzcami –
które dokona zmiany wieku**

Wersety biblijne: Dn 1:4–9; 2:17–19; 4:22–23, 29; 6:11–12; 9:1–4, 23; 10:11, 19; 11:32b; 12:3.

- I. Za każdym razem, gdy Bóg chce wykonać ruch związany z dyspensacją, doprowadzający do zmiany wieku, musi pozyskać narzędzie związane z dyspensacją; musimy być tymi, którzy przedstawiają dla Boga wartość związaną z dyspensacją – Obj 12:5–11; 1:20; Dn 12:3; Mt 13:43:**
- A. Musimy zastanowić się nad tym, co robimy, by wprowadzić nowy wiek; jest to szczególnie czas, zachodzi więc potrzeba, by szczególnie chrześcijanie wykonali szczególną pracę – 16:18; Obj 19:7; 1 Kor 1:9; Obj 2:4–7; Kol 1:18b; J 17:21; 1 Kor 14:4b; Ef 4:16; Kol 2:19.
- B. Zasadę Pańskiego odzyskiwania widzimy u Daniela („Bóg jest moim sędzią”), Chananasza („Jah dał łaskawie” lub „Jah okazuje przychylność”), Miszaela („kto jest taki, jak Bóg?”) i Azariasza („Jah pomógł”); Daniel i jego towarzysze byli całkowicie jedno z Bogiem w swym zwycięstwie odniesionym nad szatańskimi chwytami; byli ludźmi, którzy dokonali zmiany wieku niewoli Bożego ludu na wiek powrotu do ziemi Immanuela ze względu na zbudowanie Bożego domu i Bożego miasta, dzięki którym Bóg uzyska swój wyraz i władzę – Dn 2:13, 17; Iz 8:8; por. Obj 17:14:
1. W Bożych oczach zwycięzca jest „człowiekiem drogocенności”, a nawet „samą drogocенnością”, osobą, której Bóg może użyć, by doprowadzić do zmiany wieku – 1 P 2:7; Dn 9:23; 10:11, 19.
 2. Chrystus, który jest jedynym Zwycięzcą, obejmuje wszystkich zwycięzców; ten jedyny Zwycięzca mieszka w naszym duchu i czyni nas swymi zwycięzcami – J 14:30; Dn 2:34–35; Obj 19:7–21; 1 J 5:4, 18–19; Obj 3:21.
- C. Pan musi wzbudzić ludzi, którzy dokonają zmiany wieku ze względu na odzyskanie Bożego wyrazu i Bożej władzy; wśród upadłej ludzkości niszczy się Boży wyraz i wypiera się Bożej władzy; Daniel i jego towarzysze naprawdę pozwolili Bogu przez nich się wyrazić i prawdziwie podlegali Jego władzy – Rdz 1:26; Dn 3:14–30; 4:14, 23; Obj 22:1–2.
- II. Daniel miał towarzyszy, i byli oni razem całkowicie poświęceni Bogu i oddzieleni dla Niego od wieku, który podążał za szatanem – Dn 1:4–8; 5:12, 22; 6:11:**
- A. Wszyscy, którymi Pan się posługuje, by wprowadzić nowy wiek, muszą być nazirejczykami, ludźmi dobrowolnie poświęconymi, całkowicie i ostatecznie uświęconymi dla Boga – Lb 6:1–8, 22–27; Ps 110:3; Łk 9:62; Flp 3:13–14.
- B. Wprawdzie Daniel i jego towarzysze byli bardzo młodzi, jednak stali na świadectwo przeciwko całemu światu, podobnie do tego, co uczynił Antypas w kościele w Pergamie – Obj 2:13.
- III. Daniel połączył się z Bożym pragnieniem przez Boże słowo – Dn 9:1–4; Pwt 17:18–20; 2 Tm 3:16–17; Ef 6:17–18; Ps 119:11, 24:**
- A. Daniel nie tylko regularnie czytał Boże Słowo, lecz także był z nim połączony:
1. Gdy Daniel przeczytał w Księdze Jeremiasza, że Bóg wyznaczył Izraelitom siedemdziesiąt lat niewoli i że po upływie tego czasu zwróci się do nich znowu, aby im błogosławić, natychmiast zaczął pościć i się modlić; gdy tylko dotknął Bożego pragnienia przez Słowo, natychmiast z tym pragnieniem się połączył – Dn 9:2–3.
 2. Po przeczytaniu Księgi Kapłańskiej nie mógł już dłużej spożywać nieczystych pokarmów (Dn 1:8–21); przeczytawszy Księgę Jeremiasza, mógł tylko pościć i modlić się o przywrócenie Bożego ludu do właściwego stanu (29:10–14).
- B. Musimy czytać Boże Słowo w duchu i w atmosferze modlitwy i dotykać Bożego pragnienia z Jego Słowa; natychmiast musimy się wówczas z tym pragnieniem połączyć; Biblia powinna wywierać wpływ na nasze codzienne życie, a my powinniśmy być z nią połączeni – por. Ps 119:11, 15–16, 133, 140; 2 Kor 6:14–18.

IV. Daniel był człowiekiem modlitwy, który miał znakomitego ducha, człowiekiem, który żył pod Bożymi rządami w rzeczywistości królestwa niebios, panowania niebios – Dn 2:17–19, 28; 6:11; 9:1–4, 17; 5:12, 14; 6:3; 5:22–23; 4:22–23, 29:

- A. W centrum szóstego rozdziału Księgi Daniela stoi modlitwa człowieka o realizację Bożej ekonomii; modlitwy człowieka są niczym szyny, które pozwalają Bogu się poruszać; nie ma innego sposobu, by Boża ekonomia osiągnęła pełnię i wypełniła się, prócz modlitwy; oto sekret, który ten rozdział pozwala nam odkryć.
- B. Współpracę człowieka z Bogiem najlepiej wyraża się w modlitwie; Bóg realizuje swoją ekonomię na ziemi za pośrednictwem wiernych kanałów modlitwy – Mt 26:41; Dz 6:4; Ef 6:17–18; Kol 4:2.
- C. Modlitwa jest arterią życia w Pańskim odzyskiwaniu; im częściej szatan stara się przeszkodzić naszej modlitwie, tym więcej powinniśmy się modlić – Dn 6:11, por. w. 5–10:
 - 1. Daniel był kimś, kto żył przed Bogiem; polegał na modlitwie, dzięki czemu mógł uczynić to, czego człowiek nie potrafi; polegał na modlitwie, dzięki czemu mógł zrozumieć to, czego człowiek nie potrafi zrozumieć – 2:17–19; 9:1–4; 10:1–3, 11–13.
 - 2. Modlitwa Daniela służyła całkowicie Bogu, a nie jemu samemu; poprzez modlitwę Daniel zapewnił Bogu najwyższe współdziałanie – 9:2b; Jr 25:11; Dn 9:17; 1 Krl 8:48.
 - 3. Ponieważ Daniel był człowiekiem modlitwy, Bóg go uznał; uznał, że nadaje się on do tego, by się nim posłużyć, i że jest odpowiednią osobą do wypowiedzania Bożej tajemnicy – por. Dz 6:4.
 - 4. Modlitwa Daniela osiągnęła wyżyny; prosił on Boga, by uczynił coś ze względu na Niego samego; modlił się tak: „Teraz zaś, Boże nasz, wysłuchaj modlitwy Twojego sługi i jego błagań i rozjaśnij swe oblicze nad świątynią, która leży zniszczona, ze względu na Ciebie, Panie!” – Dn 9:17.
 - 5. Tylko ktoś taki jak Daniel, kto z nierozdwojonym sercem zanosił do Boga modlitwy, które dokonały zmiany wieku, może zostać użyty przez Niego, by dokonać zmiany wieku.

V. Daniel był pełen poświęcenia i miał ducha męczeństwa – 6:11–12:

- A. Towarzysze Daniela mieli prawdziwego ducha męczeństwa; opowiadali się za Panem, jedynym Bogiem, i byli przeciwko oddawaniu czci bożkom za cenę życia, kiedy to na rozkaz Nabuchodonozora wrzucono ich do buchającego pieca – 3:19–23.
- B. Daniel się modlił, ryzykując życie; ministrowie i satrapowie chcieli go zniszczyć, szatan zaś, który za nimi stał, chciał odciąć kanał modlitwy, którą Bóg się posługiwał dla wypełnienia swojej ekonomii – 6:5–25.
- C. Każdy, kogo Bóg używa do doprowadzenia zmiany wieku, boi się tylko jednego, a mianowicie obrazić Boga i stracić Jego obecność – 3:17–18; 2 Kor 5:9–10; por. Ps 51:13; Joz 7:4.

VI. Aby być dzisiejszymi zwycięzcami, Bożym narzędziem związanym z dyspensacją, którzy doprowadzą do zmiany wieku, musimy wykupywać czas; List do Kolosan 4:5 mówi: „Wykupując czas”, jak również w Liście do Efezjan 5:16 czytamy: „wykupując czas”:

- A. W tych fragmentach można tłumaczyć słowo czas jako wykupywać „sposobność”; nam, którzy uczymy się służyć Panu, nie wolno pozwalać na to, by Głowa miała odczucie, że jesteśmy głusi na Jego wskazówki i otepiali w kwestii Jego prowadzenia; musimy pozwalać Panu, by szkolił nasz duchowy zmysł i duchowy wzrok, żebyśmy wyczuwali sposobności, ilekroć one się nadarzają, i jak najlepiej je wykorzystywali.
- B. Z dni, które Pan nam wyznaczył, być może wczoraj powinno być najwspanialszym dniem w naszym życiu, ale wczoraj mogliśmy żyć zwyczajnie; to właśnie znaczy przegapić okazję; nie ma takiego dnia, w którym Pan by dla nas czegoś nie przygotował.
- C. Pan być może poddał nam myśl, że powinniśmy wyszukać pewną osobę, która potencjalnie byłaby dla Niego bardzo użyteczna (por. Dz 9:10–19; 22:12–16), ale tego dnia nie poszliśmy, ponieważ obawialiśmy się zbyt dużego upału i byliśmy za bardzo leniwi.
- D. Pewnego dnia spotkamy się z Panem; być może będziemy żałować tego, co teraz sprawia nam w życiu satysfakcję; wielokrotnie nie sprostaliśmy Bożej woli, i postąpiliśmy niemądrze;

nie okazywaliśmy się wierni, by żyć Chrystusa, uprawiać Go, wyrażać i rozgłaszać pod każdym względem ze względu na zbudowanie Jego Ciała — 2 Kor 5:10; Mt 25:21–23, 25–26, 30; Kol 1:9–10; Mt 7:26; 25:2–3, 8.

E. Księga Daniela 11:32b mówi: „lud tych, którzy znają swojego Boga, umocni się i będą działać”; oznacza to, że lud Boży otworzy nowe horyzonty; im lepiej znamy Bożą wolę, tym więcej wykorzystamy okazji; ci, którzy znają Boga, nigdy nie będą żyli siłą nawyku dzień po dniu — por. Pwt 4:25 i przyp.

F. „Widzieliśmy, jak Bóg błogosławił dzieło brata Witnessa. Ma on mocny punkt: nie pozwala, aby ominęła go jakakolwiek sposobność. Trudno doszukać się u niego niewykorzystanych sposobności. Gdy tylko nadarza się sposobność, on ją wykorzystuje” — z przemowy brata Nee wygłoszonej 19 lipca 1950 r. (The Collected Works of Watchman Nee, t. 55, s. 199).

G. Jeśli nasza służba jest zgodna z Bożą wolą, jeden dzień będzie równy wielu dniom, dni zaś spędzone poza tą wolą nie będą się liczyły; Bóg nie zatrudnia żadnego człowieka poza Bożym królestwem (Mt 20:6–7); Nabuchodonozora zaspokajała jego własna praca (Dn 4:27, 34b) — to zasada Babilonu.

H. Dzięki jednak niech będą Panu za Jego słowo pociechy, za słowa z Księgi Joela 2:25 — przywrócone zostaną nam lata, które zjadła szarańcza; jeśli marnotrawimy swoje dni, dziesięć lat może się równać jednemu dniowi, jeśli jednak wykupujemy czas, jeden dzień może stanowić dziesięć lat.

I. Psalm 90:12 mówi: „Naucz nas liczyć dni nasze, abyśmy osiągnęli mądrość serca”, w Psalmie 84:11 zaś czytamy: „jeden dzień w przedsionku Twych przybytków lepszy jest niż innych tysiące”; dni w niebie nie liczy się systemem dwudziestoczworgodzinny; Bóg liczy dni inaczej.

VII. Staniemy się dziś witalni, jeśli odpowiemy na Pańskie wezwanie do tego, by być zwycięzcą; zwycięzca to ktoś, kto jest witalny, a ten, kto jest witalny (żywy i aktywny) się modli — 119:88, 159; Dn 11:32b:

A. Tworzymy nowe grupy z zamiarem uzyskania grup zwycięzców; dlatego nazywamy je grupami witalnymi; szkolenie pełnoetatowe ma wytworzyć zwycięzców, którzy są zdeterminowani, by pokonać martwość Sardes (Obj 3:1), letniość Laodycei (w. 15–16) i bezowocność, z którą rozprawia się Pan w piętnastym rozdziale Ewangelii Jana, dotyczącym krzewu winnego i gałązek (w. 1–8, 16).

B. Jeśli mamy stać się witalni, musimy mieć bliską, osobistą i skrupulatną społeczność z Panem i poszukującymi świętymi; potrzebujemy, by Pan doprowadził nas do towarzyszy, z którymi będziemy mogli się trudzić, podobnie jak Daniel miał trzech towarzyszy — Dn 1:6.

C. W dzisiejszym życiu kościoła (przedstawionym w formie typu przez Jerozolimę) musimy być Pańskimi zwycięzcami (których przedstawia w formie typu Syjon); to znaczy być w wieku zwycięzców zgodnie z Pańskim powołaniem (Obj 2:7, 11, 17, 26–28; 3:5, 12, 20–21; 21:7); jedno to być w życiu kościoła, a co innego — być zwycięzcą w życiu kościoła (14:1–5).

D. Musimy powziąć postanowienie, że będziemy zwycięzcami, witalnymi osobami; zwycięzca to ktoś, kto zwycięża wszystko, co zastępuje Chrystusa i jest Mu przeciwne — Sdz 5:15–16; 1 J 2:18–20, 27.

VIII. Jako dzisiejsi zwycięzcy powinniśmy być jak dzieci Issachara, odznaczać się „głębokim zrozumieniem czasów i znajomością tego, co ma czynić Izrael” (1 Krn 12:33a); zob. na następnej stronie stosowalne doświadczenie brata Lee.

W przeddzień przebudzenia, które miało miejsce w mieście Czyfu, gdy Japończycy dokonali inwazji na Chiny i uczynili jeszcze cięższym życie w Chinach, które już i tak było wystarczająco ciężkie, brat Lee napisał w swoich osobistych notatkach (w Czyfu, w 1942 r.):

Na ziemi ludzie przeżywają nieszczęścia, a kościoły – trudności; nie jest to wiek pragnienia Bożego serca, ale wiek Bożych sposobów postępowania. Bóg posługuje się tymi sposobami postępowania, aby spełnić pragnienie swego serca. Aby dokonać zwrotu z wieku sposobów postępowania na wiek pragnienia Bożego serca, człowiek musi zanosić modlitwy, które doprowadzą do zmiany wieku. Człowiekiem takim był Daniel.

Ziemię spotykają nieszczęścia, ponieważ ludzie żyjący na niej nie chcą Boga ani nie dbają o Jego sprawy. Jeśli więc święci mają się modlić o to, by okres nieszczęść dobiegł końca, muszą odpowiedzieć na Boże żądania i zatroszczyć się o Boga oraz Jego potrzeby. O! Te liczne obecne nieszczęścia powinny nas obudzić, abyśmy już nie żyli dla ziemi! O! Dzisiaj naprawdę powinniśmy poświęcić się temu, by w imieniu kościoła odpowiedzieć na Boże żądania, żeby Bóg mógł wkroczyć i doprowadzić do zmiany tego wieku sposobów postępowania na wiek pragnienia swego serca” (*The Collected Works of Witness Lee, 1932–1949*, t. 2, s. 27).